

THUNG LŨNG KHÔNG TÊN

Tiểu thuyết

(Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé, 1989)

(Kỳ 7)

6

Con đường mòn đã đi tới một ngã ba. Ông già hay chuyện dừng lại, nói với Sơn:

-Đây là đường rẽ vô thung lũng Khi. Chỉ khoảng vài ba cây số nữa thôi. Còn tụi tôi phải đi tiếp...

Sơn gật đầu:

-Cảm ơn bác?

Bắt đầu từ đây, đoàn người chia làm hai nhóm. Nhóm của Sơn và hầu hết những người cùng đi đều rẽ vào thung lũng Khi. Riêng nhóm sáu người do ông già dẫn đầu thì tiếp tục đi thẳng. Họ đến khe Rùa Vàng.

Từ đoạn này, đường trở nên khó đi hơn. Rừng ở đây cũng rậm rạp hơn nhiều. Con đường mòn càng thu nhỏ lại nên đoàn người phải đi theo một hàng dọc. Nhiều chỗ, họ phải bấu vào những gốc cây, những cành lá để vượt qua những khe suối, những ghềnh đá hiểm trở. Có đoạn, Thọ bị trượt chân ngã nhào xuống và lăn lông lốc cùng với cái ba lô xuống tận mép suối...

Khi đoàn người đang nói nhau trèo lên một cái dốc nhỏ, lại có những bất ngờ xảy ra. Trên đỉnh dốc chợt xuất hiện một đám tới gần chục người – hầu hết là thanh niên mặc quần áo dân tộc hoặc đóng khố. Họ trang bị vũ khí với hai khẩu AK và cung tên, giáo mác. Chỉ huy của nhóm người ấy là một người mặc quần áo bộ đội đã cũ, trên tay vung vẩy khẩu súng ngắn K. 54. Hắn ta nói đồng dục:

-Đồng bào dừng lại!

Điều bất ngờ làm cho đoàn người lặng đi. Có thể thấy trên những gương mặt mệt mỏi của họ những nét giận dữ và tuyệt vọng. Riêng Phi và Khải thì đưa tay lên vào thắt lưng để kiểm tra lại dao. Hướng ánh mắt bốc lửa lên những kẻ đang đứng trên đỉnh dốc, Phi nói với cả bót bằng giọng rít qua kẽ răng:

-Nếu tao đã ra hiệu, tất cả cùng xáp vô ghen! Quyết tử đi, tụi bây.

Son giờ tay ngăn lại:

-Để im đã. Xem họ muốn gì!

Trong khi đó, người cầm súng ngắn tiếp tục nói bằng giọng đồng dục:

-Đồng bào chú ý. Đồng bào đang đi qua khu vực thuộc bản của chúng tôi. Theo quy định của địa phương, tất cả những người muốn đi qua đây đều phải mua vé. Yêu cầu đồng bào hãy tự giác chấp hành!

Đám người xôn xao. Một kẻ nào đó bực dọc thốt lên:

-Mẹ cha nó!

Một giọng khác:

-Tiền mãi lộ đây...

-Hong mua. Xem tụi nó làm gì?

-Chịu nín thôi. Giang sơn đầu, anh hùng đó mà...

Người cầm súng ngắn tiếp tục nói vọng xuống đầu đoàn người:

-Lực lượng tự vệ địa phương chúng tôi có trách nhiệm bán vé phục vụ bà con. Vé bán theo đầu người. Nào, xin mời bà con chuẩn bị tiền. Giá mỗi chiếc vé theo quy định là hai mươi nghìn đồng...

Ở dưới chân dốc, Phi nghiêng răng:

-Phục vụ cái mả cha tụi nó. Ăn cướp thì có! Tụi mình hong chịu coi tụi nó có dám làm gì không?

Trên đỉnh dốc, người cầm súng ngắn lại tiếp tục:

-Đề nghị đồng bào tự giác chấp hành theo quy định của địa phương. Nào, các đồng chí chuẩn bị...

Ngay sau câu nói đó, đám thanh niên lập tức hạ súng và những ngọn giáo chĩa về phía những người đứng gần nhất. Từ trong đoàn người đang đứng co cụm vào nhau trước mũi giáo, một thanh niên dáo dít về bậm trợn hỏi:

-Nhưng nếu hông có tiền mua vé thì sao đây?

Người cầm súng ngẩn lạnh lùng:

-Thì quay lại!

Ở dưới chân dốc, Phi gầm lên:

-Tao quyết tử rồi đó!

Son vội vã đặt tay lên bàn tay của Phi đang để sẵn trên cán dao. Anh nói nhỏ nhưng nghiêm khắc:

-Chịu nín thôi, anh Phi à! Anh nhìn kia kìa...

Theo ánh mắt của Son, Phi nhìn lên dốc. Ở đó, từng người trong đoàn người đi đào vàng đang nhả nhục móc tiền ra để mua “vé”. Son nói tiếp:

-Anh thấy chưa? Chúng ta không đủ sức!... Vội lại, mọi chuyện đang còn ở phía trước mà

-Anh Sơn nói đúng đó. Lùi một bước để tiến hai bước đi, anh Phi! - Thọ cũng hạ giọng năn nỉ.

Bàn tay đang đặt trên cán dao của Phi buông thõng xuống. Con nóng này đã qua và hẳn hiểu rằng cách tốt nhất trong trường hợp này là im lặng mà nộp tiền cho qua chuyện. Bọn hắc có bốn người, không thể đủ sức đương đầu với gần một chục người có trang bị vũ khí và nhất là bọn chúng lại đang trong tư thế sẵn sàng chiến đấu như thế kia. Trong khi đó, Sơn móc túi lấy tiền và xăm xăm bước lên trước. Lên đến đỉnh dốc, anh đưa tiền cho một thanh niên đóng khố:

-Tụi tôi bốn người.

Người thanh niên nọ gật đầu rồi gấp làm tư một tờ giấy trắng, xé ra một mảnh có chữ ký loằng ngoằng rồi đưa cho Sơn. Cả nhóm đi qua dốc. Qua vẻ mặt của Phi, có thể thấy rằng hắn vẫn chưa chịu lép và việc phải nộp tiền mãi lộ như thế này là một điều sỉ nhục đối với hắn. Nhưng hắn cũng còn đủ tỉnh táo để không gây sự. Tuy vậy, khi đã bước qua nơi người bán “vé”, hắn không giấu nổi ánh mắt căm hờn và một câu rủa hăm học:

-Mẹ kiếp!...

Những người còn lại cũng đành phải mua vé để đi qua. Họ nói nhau xuống dốc khi mặt trời đã sà xuống, lấp ló trên màu xanh vô tận của rừng. Vùng đất của những hy vọng đã chào đón họ như vậy. Nhưng tất cả những kẻ đi đào vàng đều có chung một ý nghĩ, dù hết sức mơ hồ: có lẽ số hên vẫn đang chờ đợi ta phía trước! Mặc dù đó chỉ là một hy vọng mong manh nhưng nếu không có nó, có lẽ họ đã quay lại và vĩnh viễn từ biệt miền cao nguyên bí ẩn và dữ dội này...

Chương 3: THUNG LŨNG KHÍ

1

Thung lũng Khí bắt đầu từ ngay ở chân dốc.

Dấu hiệu đầu tiên cho biết đây là một nơi đông người là một dãy những cái quán tạm bợ dựng ngay hai bên con đường mòn. Đó là những cái quán được che chắn bằng lá rừng và các mảnh nilon rách nát. Có những quán căng một tấm vải nhựa bên trên để che nắng. Bên trong quán không có sạp hàng mà chỉ có túi lớn, túi bé hở miệng để người ta có thể nhìn thấy những thứ có ở bên trong. Chủ quán cũng có đủ loại: các cô gái trẻ, những gã đàn ông khỏe mạnh hoặc những thanh niên choai choai cỡ 15, 17 tuổi. Nhìn thấy đoàn người đi tới, họ hồ hởi chào đón như những người thân:

-Vô hàng em nghỉ ngơi đã, anh Hai!

-Có rượu đế xịn đây! Mời các anh!

-Làm vài xị cho đỡ chồn chân đi, bồ!

Đoàn người mới đến tản ra. Họ ngồi bệt xuống trước những cái quán ấy. Cũng có người không vào quán mà kiếm một gốc cây, giở bánh mì ra ăn. Riêng nhóm của Sơn thì kéo đến trước một quán nhỏ nằm hơi tách ra một góc. Người đang ngồi sau những túi đựng hàng là một cô gái khoảng 25, 27 tuổi. Ở rừng mà cô ả vẫn thoa son phấn cẩn thận như đi phố. Quán của ả cũng độc đáo hơn những quán xung quanh bởi một cái ô xanh vàng lòe loẹt che bên trên. Thấy nhóm người đi tới, ả nhồm hăn lên, cười toe toét:

-Vô đi mấy anh! Vô đây với em!

Lời mời ấy làm cho Phi cười títt mắt. Hấn sấn ngay đến, ngồi phệt xuống bên cạnh cô ta và giở giọng đặc Sài Gòn:

-Chiều được tụi anh hôn?

-Bao nhiêu cũng chiều được hà! - Cô ả ỏn ẻn - Chỉ sợ mấy anh không đủ sức thôi.

Khải cũng sáng mắt lên. Hấn cười hềnh hệch, nhe cả hàm răng vầu ra như đang sắp sửa cắn ai đó:

-Cô em nói nghe dễ thương quá hen!...

Cô chủ quán hỏi giọng ngọt xót:

-Mấy anh dùng chi?

-Cho mấy xị. Cả khô nữa.

Trong khi cô chủ quán nhanh nhẹn mở túi lấy rượu và đồ khô, Phi vươn vai ngồi duỗi thẳng chân trên nền đất đỏ. Hấn nói với cả bọn:

-Anh em. Nhậu cái đã. Rồi kiếm chỗ nghỉ ngơi. Sáng mai, tụi mình bắt đầu.

Mọi người gật đầu. Riêng Khải thì sấn tới bên cạnh cô bán hàng:

-Em có đồng ý chơi lâu dài với tụi này không?

Cô bán hàng gật đầu lia lịa:

-Được!... Được mà!

-Em tên chi? - Khải tiếp tục.

-Em là Tuyết, Mộng Tuyết! - Cô bán hàng nói trong khi tay vẫn thoăn thoắt đốt lửa nướng cá khô.

Khải cười tít mắt. Hắn ghé mắt nhìn vào bộ ngực hờ hang của cô chủ quán đang cố ý phơi ra, trong khi miệng lảm nhảm:

-À hà... Mộng Tuyết. Bạch Tuyết trong rừng xanh. Trời ơi, em làm anh muốn té xỉu ngay bây giờ đây nè!

Vẫn thoăn thoắt làm việc, Tuyết nói tỉnh khô:

-Sao chết vội thế? Phải sống mà còn kiếm tiền đã chứ?

Khải gật đầu lia lịa:

-Chí lý quá! Bạch Tuyết nè, tụi anh đây xin làm bảy chú lùn. Chịu hông?

-Ở đây chỉ có bốn chú lùn thôi chứ! -Tuyết nhanh miệng đối đáp.

Dường như chối tai vì lời cợt nhả rẻ tiền của Khải, Thọ nhăn mặt quay đi phía khác. Khải nhận thấy điều đó, hắn lừ mắt nhìn chàng trai trẻ:

-Khó chịu lắm sao vậy?

Thọ bình thản:

-Anh nên giữ sức đề mai còn làm.

Khải hục hặc:

-Can hệ chi tới mày? Xía vô chuyện người khác, coi chừng mệt đó con?

Sơn xen ngang vào cuộc đối thoại không báo trước điều gì hay ho ấy:

-Thôi, tranh thủ nhậu rồi kiếm chỗ nghỉ. Cũng còn phải ngó ngang qua tình hình ra sao đã chứ.

Khải trợn mắt quay sang phía Sơn:

-Có phải ông định về hòa với nó để ăn hiếp tôi?

Sơn lắc đầu về đàn anh:

-Mây vẫn chưa bỏ được cái thói hung hăng à?

Khải đứng bật dậy. Nhưng Phi đã giơ tay ngăn lại:

-Thôi đi mây. Làm gì mà đã vội sừng cò lên vậy?

Tuy vẫn chưa hết máu gậy sự nhưng Khải cũng đành miễn cưỡng ngồi xuống. Phi nói tiếp:

-Lo công việc đi đã. Thời gian còn dài mà... Phải không Mộng Tuyết.

Cô bán hàng gặt đầu hưởng ứng:

-Phải đó! Một khi đã vô câu đậm rồi, đến với em càng vui chớ sao!

Thích thú với lời ăn nói cợt nhả ấy, Phi phá lên cười ha hả. Riêng Sơn vẫn trầm ngâm. Bằng kinh nghiệm của mình, anh thừa hiểu rằng bên trong cái vẻ niềm nở dễ dãi này, rất có thể cô gái trước mặt họ là một trong những kẻ đáng e ngại nhất.

Món nhậu đã xong. Thợ lấy từ trong ba lô ra một tờ báo, trải xuống đất. Cả bọn bắt đầu nhậu quanh cái bàn ăn tạm bợ ấy. Giữa lúc đó, từ một lối nhỏ dẫn sâu vào trong đám cành lá rậm rạp có một người rẽ lá đi ra. Đó là một kẻ mà chỉ nhìn thoáng qua cũng có thể thấy rằng đây là loại người đã chai sạn trong giới giang hồ. Vóc người hăn không cao to nhưng gân guốc, săn chắc như một cây khô. Trên khuôn mặt chữ “điền” là một đôi mắt trũng sâu ẩn dưới hàng lông mày chổi xể. Từ đôi mắt đó luôn toát ra những tia sáng dữ dội. Như để bổ sung cho cái dáng vẻ dữ dằn đó, trên gò má bên phải của hăn có một vết sẹo sâu hoắm, kéo dài xuống cằm. Chắc chắn đó là dấu vết của một nhát dao nào đó trong một cuộc đụng độ khốc liệt đã từng diễn ra trong quá khứ.

Kẻ mới xuất hiện đứng nhìn lướt qua những người đang ngồi rồi cất tiếng hỏi bằng một giọng ngực trầm trầm khản đặc:

-Ở đây có ai là người của ông Tư “cà nhắc” không?

Trong số hơn chục người, chỉ trừ nhóm của Sơn, còn tất cả đều lần lượt lên tiếng đáp lại. Gã kia mỉm cười nhưng ánh mắt thì vẫn lạnh như tiền:

-Các ông cứ nhậu đi. Lát nữa xong, sẽ có người tới đưa lại đằng kia. Làm và ăn ở tập trung ở đó ghen.

Nói xong, hắn thông thả đi thẳng đến quán của Tuyết - nơi nhóm của Sơn đang ngồi. Chừng như đã quen thân, cô chủ quán rót cho hắn một ly rượu lớn. Vẫn đứng sừng sững, hắn ngửa cổ dốc cạn ly rượu và sau đó đưa trả chiếc ly rồi quay người bước đi. Trước khi hắn khuất hẳn vào trong rừng, Sơn vẫn còn kịp nhận thấy ánh mắt khó hiểu của hắn liếc xéo về phía nhóm của họ trong một thoáng rất nhanh. Ánh mắt ấy không báo hiệu điều gì tốt lành cho cả bọn. Nhưng cũng chỉ có một mình Sơn nhận ra điều đó. Ba người còn lại thì vẫn cúi xuống bên đĩa khô nướng và tới tấp nâng ly.

Sơn khẽ thở dài. Anh không muốn nói cho những người trong nhóm biết điều đáng lo ngại kia. Trong khi đó, Phi quay khuôn mặt đỏ gay sang phía anh hỏi bằng giọng suồng sã:

-Nhậu đi cha nội. Mơ mộng làm chi cho nó sầu đời.

Khải cũng lè nhè hưởng ứng:

-Đúng. Còn nhậu được, cứ nhậu! Nói rồi hắn ngửa cổ dốc cả ly rượu vào cái miệng há hoác như miệng cá...

(Còn tiếp)

Đức Dũng